

ПУБЛІЧНЕ АДМІНІСТРУВАННЯ ЯК НАУКА, СИСТЕМА ЗНАЇ ТА ПРАКТИЧНОГО ЗАСТОСУВАННЯ

Логінов О. В.,

магістрант, кафедра правознавства, ПУЕТ;

науковий керівник – д.ю.н. Білокінь Р. М.

На сьогоднішній день в нашій державі публічне адміністрування переживає досить складну трансформацію. Потреба в реформуванні спричинена низкою проблем, які, в першу чергу, торкаються утворення науково-методологічного підґрунтя публічного адміністрування, осмислення його ключової ролі у процесі його практичного застосування (наприклад, здійснення регіонального управління та місцевого самоврядування), однак дані проблеми потребують більш досконалого вивчення та врегулювання.

Питанням щодо особливостей публічного адміністрування приділялось багато уваги у працях багатьох як вітчизняних, так і зарубіжних дослідників, зокрема таких: М. С. Айрапетян, О. П. Голубуцький, Б. Дженкінс, Н. В. Іванчук, М. Кастельс, Н. Р. Нижник та інші.

Метою роботи є дослідження особливостей публічного адміністрування як науки, системи знань та практичного застосування.

Публічне адміністрування прийнято розглядати у широкому та вузькому значенні. У вузькому сенсі публічне адміністрування пов'язане із виконавчою гілкою влади та аналізується як спеціальна діяльність державних службовців та осіб, які працюють у соціальній сфері, у неурядових організаціях, організаціях і установах, які існують на спонсорські кошти із ціллю забезпечення життєдіяльності країни на рівні державного, регіонального та місцевого управління та здійснюють вивчення, розробку і впровадження публічної політики. Публічне адміністрування у широкому сенсі вчені розглядають та пов'язують із функціонуванням усіх гілок влади: законодавчої, виконавчої та судової [1]. Таким чином, науковці наголошують на тому, що публічне адміністрування – це залучення усіх зацікавлених громадян до процесів, які виникають на рівні міста, району, регіону або країни із ціллю використання їх права, здібностей і можливостей реалізовувати народну владу, самотужки ухвалювати рішення та реалізовувати функції публічного адміністратора, тобто соціального контролера, що має здатність до самоорганізації [1]. Термін «публічне адміністрування» має значно ширше значення, ніж термін «державне управління», але воно є вужчим за публічне управління [5]. У сучасній організації суспільного життя управлінські дії здійснюють, окрім спеціальних інститутів держави, також органи місцевого самоврядування, громадські та приватні організації. Адміністрування визначає особливий вид діяльності, а саме ухвалення нормативних документів і розпоряджень, які видаються уповноваженими органами в умовах демократії.

Під методологією публічного адміністрування в контексті наукової галузі потрібно розуміти ґрунтовні бази вчення про структуру, принципи, функції та засоби діяльності. Так, об'єктом публічного адміністрування є відносини із приводу впорядкування соціальних справ на державному, регіональному та місцевому рівнях управління на базі народовладдя. Предметом публічного адміністрування виступають принципи, форми, закономірності, тенденції, теорії та практики впорядкування й встановлення вирішення суспільних проблем. Засоби діяльності в публічному адмініструванні наслідують загальноприйняті засоби у класичному менеджменті, а саме: адміністративні, економічні та соціально-психологічні засоби. Публічне адміністрування є різностороннім та ґрунтується на знаннях значної кількості дисциплін, також воно є основою для вивчення певних суто управлінських навчальних курсів [2]. Публічне адміністрування охоплює безліч інститутів сучасного суспільства, серед яких: інститут громадянського суспільства, інститут виборів, політичні інститути та інші.

Діяння щодо переосмислення значення та направленості реформ публічного адміністрування у провідних країнах світу, тобто подальше вдосконалення демократичних процесів здійснюються завдяки: вагомим змінам у зовнішньому середовищі, перетворенні значення та ролі держави у громадянському суспільстві (через піднесення інформаційних технологій) та незадоволеності громадян досить жорсткими бюрократичними формами державного управління [3]. Подальший розвиток публічного адміністрування варто скерувати у напрям формування системи цінностей, політик та інституцій, які створюють основу для взаємодії держави, громадянського суспільства, бізнесу тощо. До раціональних тенденцій зарубіжного досвіду функціонування інституту публічної служби, які доцільно рекомендувати до адаптації в умовах України, належить посилення мотивації службовців та розробку механізмів підвищення мобільності службовців [4].

Таким чином, під поняттям публічного адміністрування слід розуміти сукупність ключових принципів та правил (писаних і неписаних), які визначаються не лише регламентуючими документами, а й певним управлінським духом. Вони виступають зразком, прикладом для суб'єктів управління іншими людьми і діють часто не тільки на свідомому, але й на неусвідомленому рівнях. Публічне адміністрування являється взаємовідношенням між державним управлінням і публічним управлінням і забезпечує організацію та втілення його рішень. Ключовими елементами для державного управління є держава і державна влада, а для публічного адміністрування – суспільство

та публічна влада. І як висновок, публічне адміністрування, як сукупність знань являє собою комплекс систематизованих даних, напрацювань та практичних рекомендацій щодо процесів сучасного управління демократичним суспільством.

Список використаних джерел:

1. Амосов О., Гавкалова Н. Публічне адміністрування в Україні: зв'язок з архетипами та пріоритети розвитку. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://www.irbis-nbuv.gov.ua/PDF/Pubupr_2014_2.pdf
2. Бакуменко В. Д. Публічне адміністрування як процес вироблення, прийняття та виконання управлінських рішень / В. Д. Бакуменко // Наукові розвідки з державного та муніципального права. – Вип. 1. – 2015. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://nbuv.gov.ua/UJRN/Nrzd_2015_1_3
3. Болотіна Є. В., Радковська Г. І. Публічне адміністрування і менталітет українців / Є. В. Болотіна, Г. І. Радковська // Вісник економічної науки України. – Вип. 2. – 2016. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://dspace.nbuv.gov.ua/bitstream/handle/123456789/113901/6-Volotina.pdf?sequence=1>
4. Зарубіжний досвід публічного адміністрування : метод. рек. / авт. кол. : Н. М. Мельтюхова, В. В. Корженко, Ю. В. Дідок та ін. ; за заг. ред. Н. М. Мельтюхової. – К. : НАДУ, 2010. – 28 с.
5. Колесникова К. О. Співвідношення державного управління та публічного адміністрування у процесі суспільної трансформації. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://nbuv.gov.ua/UJRN/Pubupr_2013_3_8